

nař. ze dne 28. února 1909, čís. 3, věst. min. spr.). V projednávaném případě jest podle zprávy obecního úřadu ze dne 3. května 1928 patrné, že zůstavitel byl odkázán s hlavním zdrojem příjmů na hospodářství polní a že hostinství a obchod se smíšeným zbožím byly jenom jeho vedlejšími zaměstnáním. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Názor prvního soudu, že pozůstalost, o kterou jde, projednati jest podle zákona ze dne 7. srpna 1908, čís. 68 z. zák. pro Čechy, jest v plném souhlase s předpisy tohoto zákona. Okolnost v rekursu uplatňovaná, že obchod a hostinec jest značného rozsahu, jest v rozporu se zjištěním prvního soudu, které se stalo bezvadně, ano je zjištěno správou obecního úřadu, že smíšený obchod a hostinec byly pouze vedlejšími zdroji příjmu zůstavitele a že hlavním zdrojem jest polní hospodářství. Vzhledem k ustanovení § 2 (6) nař. min. sprav. ze dne 28. února 1909, čís. 3 m. v. nemůže býti pochybnosti o tom, že provozování podobné živnosti nebrání tomu, by usedlost, se kterou provozování této živnosti jest spojeno, nebyla považována za statek střední velikosti ve smyslu § 1 zákona ze dne 7. srpna 1908, čís. 68 z. zák. pro Čechy.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené rozhodnutí vyhovuje zákonu a lze stěžovatelky poukázati na správné odůvodnění napadeného usnesení s tím, že v § 1 zák. mluví se o radikovaných živnostech jenom v tom smyslu, že jest je pokládati za součásti statku, nikoliv však ve smyslu stížností zastávaném, že vlastnosti držebnosti jakožto statku střední velikosti není na závalu provozování živnosti jen tenkrát, když jde o živnost radikovanou.

Čís. 8331.

I v nesporném řízení jest přihlížeti k pravomoci soudních rozhodnutí v téže věci, předpokládajíc, že nejde o případy, ve kterých může první soud změnit své dřívější opatření, protože jím nenabýly třetí osoby práv, a že jde o týž skutkový děj.

(Rozh. ze dne 26. září 1928, R I 694/28.)

Co do předchozího děje poukazuje se na čís. sb. 2144. Opětne žádosti Pavlínny T-ové, by jí byl pořádkový trest 12 dnů vězení proměněn v peněžitý trest, pokud se týče, by bylo vysloveno, že trest již nemá býti proveden, s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, re k u r s n í s o u d návrh zamítl, poukázav k právoplatnosti rozhodnutí uveřejněného pod čís. 2144 sb. n. s.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Názor dovolací stížnosti, že v nesporném řízení okolnost, že o návrhu bylo soudy již pravoplatně rozhodnuto, nepřekáží, by soudy o něm nerozhodly znovu, není správný. I při rozhodování o nesporných věcech jest přihlížeti k pravomoci rozhodnutí soudy o téže věci vydaných, arcit' jen za předpokladu, že nejde o případy, ve kterých může prvý soud své dřívější opatření změnit, protože jím nenabýly jiné osoby práv (§ 9, druhý odstavec, § 11, druhý odstavec, nesp. říz.), a že jde o týž skutkový děj, jenž tu byl již v době prvního rozhodnutí. Rekursní soud proto právem přihlížel k rozhodnutí Nejvyššího soudu dne 9. ledna 1923 vydanému (čís. sb. 2144) v téže věci o témž návrhu. Rozhodnutím tím byl návrh stěžovatelky na prominutí neb alespoň přeměnu uložených jí pořádkových trestů zamítnut s odůvodněním, že dekret dvorní komory ze dne 18. května 1841, čís. 538 sb. z. s., o něžž by prominutí nebo přeměnu trestů jediné bylo lze opřít, byl § 19 nesp. říz. derogován, že však by bylo na soudu první stolice, by postupoval podle § 365 ex. ř., kdyby tvrzení žadatelky o její churavosti bylo správné a proto by nebylo lze tresty vězení na ní vykonati. Na skutkovém ději, jenž jest tomuto rozhodnutí o nezměnitelnosti trestů položen za základ, se dosud nic nezměnilo. Jeho změnou není zejména další vývoj osobních poměrů stěžovatelčiny, neboť o ten se ono rozhodnutí neopíralo, prohlašujíc tresty za nezměnitelné vůbec a bez ohledu na osobní poměry žadatelky. Slušelo proto k jeho pravomoci přihlížeti z úřadu a odmítnouti opětou žádost o prominutí těchže trestů.

Čís. 8332.

Lhůta k opravnému prostředku, jejíž počátek spadá do soudních prázdnin, počíná dnem, kdy byla strana vyrozuměna o tom, že věc byla prohlášena za věc feriální.

(Rozh. ze dne 26. září 1928, R I 698/28.)

Do usnesení prvního soudu o příklepu dobrovolně vydražené nemovitosti vznesl jeden z účastníků rekurs, jemuž rekursní soud nevyhověl a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Usnesením ze dne 10. července 1928 prohlášena byla tato věc za věc feriální, o čemž účastníci, mezi nimi i stěžovatel, usnesením ze dne 16. července 1928, jemu k rukám jeho právního zástupce dne 18. července 1928 doručeným byli vyrozuměni. Podle § 225 druhý odstavec c. ř. s., který podle čl. I. zák. ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. platí též v řízení nesporném, nemají soudní prázdniny na uplynutí lhůt ve věcech feriálních vlivu a měla proto stížnost do usnesení schvalujícího příklep ze dne 30. června 1928, které doručeno bylo stěžovateli dne 10. července 1928, podána býti ve lhůtě čtrnáctidenní (§ 11 nesp. říz.), tedy